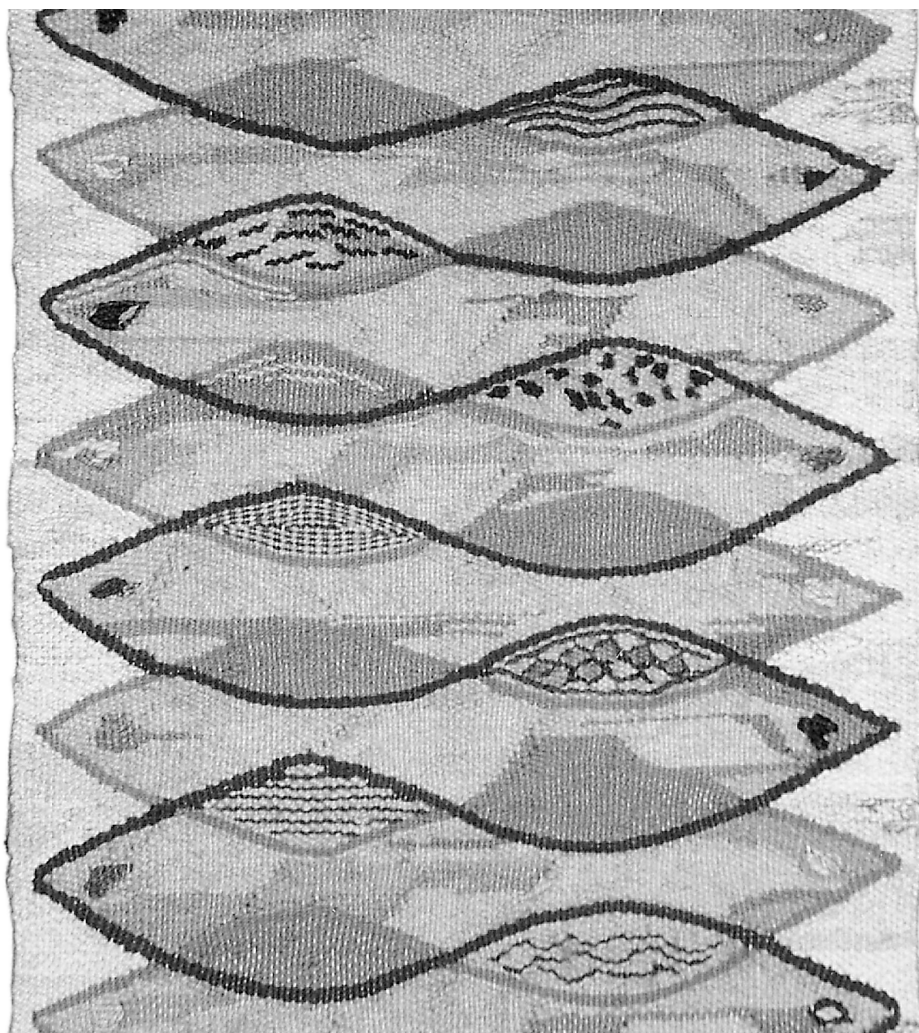

TENEN

Dansk Tekstilhistorisk Forening

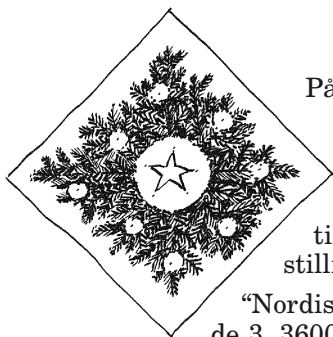
8. årgang, nr. 2

Efterår 1997

Indhold:

Karen Thorvald Nielsen	side 4
Knapmanden på Stundars	side 11
Beklædningsfagskolen i Odense	side 12
Matrosthøj – en vandreudstilling	side 15
Skovtur til Søster Svenstrup og Osager	side 16

◆◆◆ JULEARRANGEMENT ◆◆◆

På udstillingen "Nordiske julebroderier" i Langes Magasin afsløres vinderne af konkurrencen om et Juletræstæppe anno 1997 søndag den 7. december kl. 14 - 16 ved en lille sammenkomst i lokalerne på 1. sal. TENENs medlemmer er velkomne til at deltage. Kl. 16 går vi sammen ned og ser udstillingen af julebroderier.

"Nordiske julebroderier" vises i Langes Magasin, Østergade 3, 3600 Frederikssund i tiden 3. - 21. december daglig kl. 10 - 17. Søndag den 7. december dog kl. 16 - 18.

Konkurrencebetingelser for "Juletræstæppe anno 1997" kan fås på Egnsmuseet Færgegaarden, Færgelundsvej 1, 3630 Jægerspris. Telefon 47 31 25 11.

LHE

På Sveriges TV 1 sendes en fornem serie i Utdannings-Akademien:

I Grevinnans klädkammare – fra Hallwylska museet i Stockholm

Hallwylska er opført som en grevefamilies private palæ omkring år 1900 og står idag fuldstændigt bevaret.

Første udsendelse kommer søndag den 16. november kl. 9.00 og de følgende søndage ialt 8 gange. Genudsendes også de efterfølgende mandage kl. 22.00. De enkelte udsendelser kan checkes på Svensk Tekst-TV side 819.

HFD

Fra *GARDEROBE*, vores kusine-organisation i Sverige, kommer der et opråb:

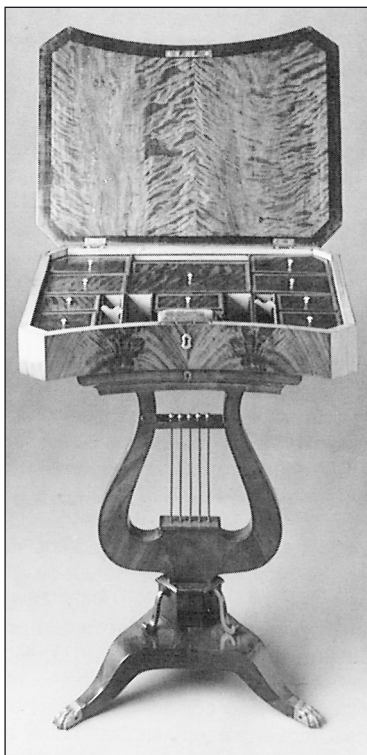
Ryktet går om att Textilmuseet i Borås är nedläggningshotat.

Textilare! Reagera och protestera genom att skicka ett brev till Textilmuseet i Borås - t.ex.:

Textil är ju i många sammenhäng styvmoderligt behandlat. Textilmuseet har på ett unikt sätt fokuserat på textil både i ett historiskt perspektiv, som samtidsfenomen och med sikte på framtiden. Med sin breda och kvalificerade utställningsverksamhet är Textilmuseet viktigt för det textila Sverige och det vore en stor förlust om det stängdes.

Med vänliga hälsningar ...

HÅNDARBEJDETS DAG

BIEDERMEIER – o. 1820

TEMADAG OM SYBORDE

Den længe bebudede temadag om syborde finder sted i forbindelse med Håndarbejdets Dag søndag den 9. november 1997 kl. 13 – 16 i Fuglevad Vandmølle, Møllevej 4, 2800 Lyngby (lige ved Fuglevad Station).

Deltagerne opfordres til selv at medbringe syborde og andet materiale i form af fotos el. lign.
Gæster er velkomne, og prisen for deltagelse er kr. 25 incl. kaffe/the.

Tilmelding senest 3. november 1997 til Anni Mejdahl (adresse og gironummer er bagpå bladet; husk også telefonnummer).
Kontaktperson: Lone de Hemmer Egeberg, tlf. 42 81 15 97

Væveren *Karen Thorvald Nielsen*

TENEN har tidligere bedt nogle af "the grand old ladies" i dansk tekstilkunst og formidling fortælle om deres arbejde. Denne gang har vi henvendt os til Karen Thorvald Nielsen, en af de fine håndvævere i vort århundredes "klassiske tradition". Også som lærer har Karen Thorvald Nielsen præget mange nulevende vævere.

Hendes data kan findes i Dansk Kunsthåndværkerleksikon, men vi ville gerne høre hende selv fortælle om det at ernære sig som professionel væver.

Hun er født i 1919 og fortæller indledningsvis om sin familie, at faderen var violinist og professor

ved Det Kongelige Danske Musik-konservatorium; moderen var også uddannet på konservatoriet og underviste i klaver.

Karen og hendes fire søskende er alle kunstnere på hver deres felt, og hun selv har spillet tværfløjte i flere orkestre. Men det var væver hun ville være, det har hun vidst fra hun var helt ung.

De boede på Amagerbrogade nr. 8 i en lejlighed på 5. sal, hvor moderen efterhånden fik overtalt værten til at inddrage flere og flere pulterkamre til værelser for familiens mange aktiviteter. Altid har hun boet øverst oppe under taget for at udnytte lyset og store ateliervinduer.

I et af skurene i gården var der en af de barske drenge, der havde tombola. Mellem en masse andre ting havde han en væv, vist bare nogle snore på et bræt, den ville hun så gerne vinde, men det var nitter hver gang, så hun måtte flere gange op og be' om penge til lodder – men ak! Til sidst forbarmede han sig, og hun fik sin første, simple væv.

Alle former for håndarbejde kunne hun lide, men undervisningen i skolen hadede hun, indtil hun på Amagerbro Skole fik Frk. Roedsted i håndarbejde. Hun var meget dygtig til at sy, og gennem hende fik hun lysten til at strikke og sy tilbage. Efter 4. mellem gik hun ud af skolen, fordi hun hellere ville væve.

Forældrene mente, det ville være godt for hende at lære husholdning, og nogle af deres venner for-

ærede hende at ophold på Vældegårds Husholdningsskole i Hellerup. Der var også en væv, og det var jo den, hun helst ville arbejde med.

I september 1936 kom hun ind på Lis Ahlmanns væveskole for et halvt år. I hende fik hun en dygtig lærer, der dog godt kunne være skrap og virke lidt fornærmet. Hun kunne også gå i byen – havde sågar en ven – og de unge elever fandt somme tider hendes levevis vel dristigt! Hun boede ved Gl. Kongevej sammen med to søstre, hvoraf den ene vævede kludetæpper og den anden lavede mad til dem. Somme tider var hun med familien Nielsen i sommerhuset i Tisvilde, og de havde det fint sammen. Lis Ahlmann havde både elever og ansatte på værkstedet, og arbejdet hos hende var godt, selvom det ofte gjaldt tunge, uldne møbelstoffer. Karen TN var hurtig, det har hun altid været, for det var nødvendigt, hvis man skulle leve af det. Da hun fik eget værksted, brugte hun flyveskytte, og da var der ingen, der kunne hamle op med hende.

I 1937 fik hun en meget stor væv og også et værksted foræret, og

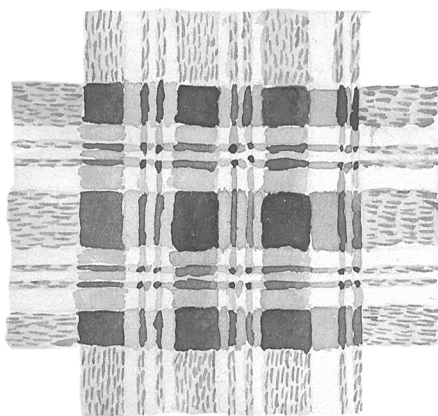
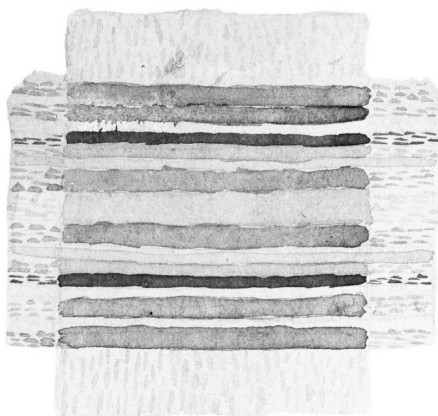
hun slog sig der sammen med en anden elev fra Lis Ahlmann, en kollega og veninde hun endnu har kontakt med, skønt hun nu er 93 år. Selv var Karen på det tidspunkt 18 år, så det var tidligt at starte eget værksted. Sammen vævede de for et engros firma, der solgte tørklæder. De fik hertil en tildeling af garn fra Varedirektoratet, men den ration prøvede ejeren af engrosfirmaet på at få overført til sig selv. De måtte derfor i retten for at overbevise ham om, at tildelingen lå på væven og at de som vævere skulle have den.

Stedet var godt, det lå i Øster Farimagsgade og var et stort lokale under Dehns Vaskeri (det var igen forældrenes venner, der var trådt til), men under krigen skulle vaskeriet selv bruge det, så de måtte opløse værkstedet og Karen installerere sin væv i forældrenes soveværelse.

Så var det, hun kom på Kunsthåndværkerskolens væveafdeling, der lå i Amaliegade i forbindelse med Kunstindustrimuseet. Forinden havde hun været lidt på Gerda Hennings værksted, og det var også denne, der ledede væveklassen

Vævestuen omkring 1939

Akvareller malet efter stopninger i navneklude på Kunstindustrimuseet, som inspiration for vævninger – omkring 1941.

sammen med Bente Myrner. Biz-zie Høyer var tegnelærer og Agnete Varming underviste i akvarel, og hun var en mægtig god lærer; Karen TN har her lært meget, som hun senere har kunnet bruge, og akvarelstudierne har givet hende en stor sikkerhed i farvevalg.

Væveskolen gennemgik hun på 2 år, fordi hun havde vævet forinden, og afsluttede den i 1942.

I denne periode arbejdede hun meget med danske almuetekstiler som tydeligt ses at have inspireret hende både i farveholdning og mønstervirkning. Hun fortæller selv herom:

“I nogle år omkring 1938 kørte væversken Lis Ahlmann og Elisabeth Budde Lund ud i det ganske land og samlede en hel del af vores uvurderlige folkevævninger sammen. Det hele blev bragt til Fri-landsmuseet i Lyngby. Jeg og en anden væverske kørte ud til Museet for at analysere disse pragtfulde mønstre. I årene 40 til 42 blev der arrangeret 2 store udstillinger i Kunstindustrimuseet af alle disse

vævninger, kjoler, dynevår. 2 pragtfulde udstillinger. På det tidspunkt gik jeg på Kunsthåndværkerskolens Væveskole, der lå i Amaliegade. Alle disse dynevårs striber viklede vi på pap (kort til Jacquard maskinen eller nogle, der havde været brugt, men de gik let i stykker, viste det sig senere). Hvis vi ikke kunne finde farverne på farvekort, indfarvede vi dem enten i opalfarver eller plantefarver, men de har den gene at falme på længere sigt.

I juni 1942 afholdt farver Ejnar Hansen fra Vejle et plantefarvningskursus, hvor vi gik ud og samlede blomster ind. Min samling har Vejle Museum fået. Ejnar Hansens farver var super, super gode og jeg brugte hans indfarvninger på mit værksted til alle mine bomuldsstoffer.”

Interessen for de gamle tekstiler har hun således haft til fælles med Lis Ahlmann og flere af den generations vævere, og hun mener selv, at de har inspireret hinanden og at

Lis Ahlmann også har lånt af hendes ideer.

Efter afgang fra væveskolen lærte hun kunststopning af tæpper på et værksted i St. Strandstræde, og da to af hendes kammerater allerede var i Magasin du Nord, hvor de restaurerede ægte tæpper, fik hun også arbejde der og var der til krigens afslutning. Befrielsen oplevede hun mens hun sammen med en anden vævepige boede i Amaliegade hos Gerda Heerup (senere Klint, bibliotekar på Kunstindustrimuseet). Den 4. maj havde hun været ude at spille fløjte med sit orkester og stod og ventede på en sporvogn og kunne ikke forstå, hvorfor den ikke kom. Men så var den der fyldt med mennesker med flag og rød-hvide bånd, og hun hørte også budskabet. Da de kom til Rådhuspladsen entrede folk sporvognens tage og alt var ufremkommeligt. Igennem Amaliegade op mod slottet blev man ligefrem båret, og det kogte under fødderne på en, og hun kom også i byen og feste.

Om tiden efter krigen fortæller hun selv:

“Fra 1946 havde jeg eget værksted på Korfuvej 17, i baghuset med kakkelovn. Der var 4 værksteder, men kun kakkelovn i mit. Min store væv og en lidt mindre kunne lige akkurat være der. Vi fik opsat et reolsystem på bagvæggen og et andet op ad kakkelovnen, hvor der også var en klap til at slå ud. Der sad spoleapparatet og en garnvinde; der var også et bobinestativ. Jeg tror også, der var plads til et klappbord hjemmefra. I 1950 fik jeg tømrmesterens værksted, så der blev dobbelt så meget plads, og så fik jeg to nye væve fra Anders Lervad. Det var de bedste i proportionerne. Andre har prøvet at efterligne hans væve, men de er ikke gode.

Det var et meget koldt værksted, selvom jeg fik opsat en døgnbrænder. Ved frostgrader og i stormvejr kunne den godt være brændt helt ned, og så var der frostgrader, når vi kom. Det meste af min familie hjalp i perioder med til at sømme servietter, køre dem til kunden o.m.a. I 1950'erne vævede jeg to messehagler, og jeg havde i mange år en væverske, som var

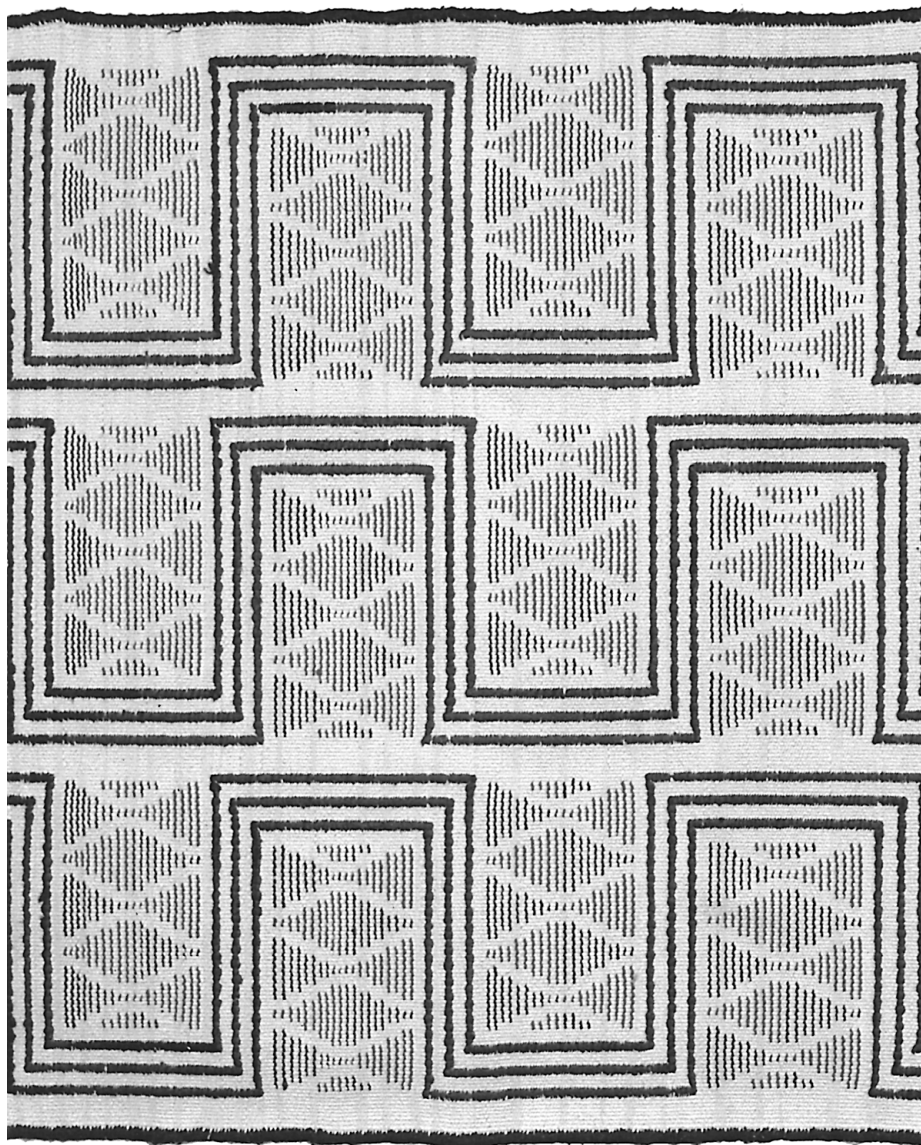

*Udenfor vævestuen
på Korfuvej i 1949*

meget dygtig og også meget hurtig. Jeg har haft mange til at komme i perioder, når der var meget travlt. Jeg har haft praktikanter fra Kunsthåndværkerskolen, hvoraf mange i dag er kendte vævere.

Jeg vævede i mange år plaider for Juliane Sveinsdottir. Jeg var meget interesseret i negerkunst og studerede det på Nationalmuseet, og har mange akvareller fra den periode. Derfra har jeg vævet man-

Tæppe i halvflos og fladvævning, 1960

ge stoffer, som nu er repræsenteret på Kunstindustrimuseet og et tæppe, som kom med i en bog om moderne danske tekstiler.

Da værkstedet var blevet større, var der plads til nogle små væve, der kunne klappes sammen, og jeg havde en del elever, der kom en gang om ugen. Der var en elev, der stillede en kælder til rådighed i en erhvervsbolig på Gl. Carlsbergvej. Der havde jeg 6 klapvæve. Da en af eleverne boede på Amager og havde bil, kom jeg hurtigt derud. Jeg fik også et elektrisk spoleapparat, som min svoger på snild vis fik til at sidde fast på en pille, der var nødvendig for lokalet. En dag begyndte gulvet pludselig at bule, og der viste sig at være svamp underneden.

Da fik væerten, der var tømrer, travlt.

Det var lige efter 1950, og i 1951 var jeg omtalt i bladet Dansk Kunsthåndværk med fotos af mine stoffer og tæpper.

Foruden private kunder, var jeg medlem af og udstiller på Den Permanente. De første år havde man en stand, senere blev ens vævninger en del af udstillingen. Jeg havde engang en udstilling i et stort hjørne ud til Vesterbrogade af nederdele i brede striber og forskellige farver. I 1960 solgte jeg godt af alt. Desuden var jeg medlem af Dansk Kunsthåndværk, udstillede første gang i 1943 i Stockholm. Medlem af Haandarbejdets Fremme og solgte også i filialerne. Solgte

"Havmand", o. 1975

rundt omkring i andre kunstforretninger.

Omkring 1946 blev Væverlauget etableret. Jeg blev medlem, men har senere meldt mig ud igen og er nu medlem af Kvindelige Kunstneres Samfund.

Der findes studiemateriale om mig, om mine vævninger på Kunstindustrimuseet.

I 1970 flyttede jeg til Lyongade 21 med centralvarme. Jeg havde et dejligt hjem, det var hyggeligt.

Jeg vil også lige fortælle, at jeg havde flyveskytte og bomregulator på den store væv, men jeg har slidt min ryg op ved at væve med skæve bevægelser.”

Værkstedet i Lyongade havde Karen Thorvald Nielsen til hun lukkede ned i 1987 – efter 50 år ved væven. Hun havde også væveskole for elever, der betalte for et års undervisning og fik individuel undervisning. Man begyndte med enkle ting som sribede viskestykker, men havde ellers fri adgang til at lade sig inspirere af hendes prøver, bindingsmønstre og litteratur. Hun fortalte også om akvarelteknikken, som hun jo selv havde anvendt med stort udbytte, når hun på museerne havde ladet sig inspirere af de gamle tekstiler, og hun gav interessen for almuetekstilerne videre til sine elever. Selv var hun meget forsigtig med at påvirke andre, men hendes interesse for kunst kunne godt inspirere eleverne til at beskæftige sig med den.

Der har været op- og nedgangstider for vævestuen, men hun har altid kunnet overleve ved at væve lunch-servietter, duge eller plaid der kunne afsættes, således at hun fik mulighed for at fremstille

sine mere originale tæpper og gardiner. Karakteristisk for hende er de fine farvesammenstillinger og materialer af god kvalitet; hendes stoffer er derfor gedigne uden at være tunge, og slides smukkere med tiden.

I 1966 tog hun et kursus i gobelinvævning hos Nana Nissen og har dyrket denne teknik i flere mindre arbejder – for eksempel et fiskemotiv, som er brugt på dette blads forside.

I de senere år har hun selv med fine resultater dyrket både oliemaling og akvarel, og har i flere år deltaget i Gerda Swanes malerskole i Odsherred. Hun har holdt flere udstillinger både separat og sammen med Lønnebjerggruppen; også på dette felt er hun meget kreativ og kan godt inspirere og bedømme andres arbejder.

Lone de Hemmer Egeberg

*Illustrationer ved:
Karen Thorvald Nielsen
Nicolaj Brasch
Frits Lilbæk
m.fl.*

OBS.: ➡

Bladet fortsætter på dette papirarks højre side ...
Fire sider med TENENS vedtægter er beregnet til udtagning.

Knapmanden på Stundars

Levi Ludén er en aktiv pensionist. Om sommeren laver han nemlig knapper på friluftsmuseet Stundars i en lille by udenfor Vasa i Finland. Her er samlet en masse små kønne gårdsbygninger fra Österbotten-egnen.

For at skabe liv har museet fået erfarne "gammeldags" håndværkere til at have små værksteder i bygningerne: Et sted er der en spånkurvemager – at andet sted en

I et hjørne af værkstedet havde knapmageren et antikt træben stående. Da han opdagede gipsarmen, blev han straks og med et stort smil "dårligt gående".

En dansk knap i selskab med nogle finske.

håndskomager – en væver – en stensliber – en landhandel – et stenovns-bageri og så videre... og altså også en knapmager.

Han eftergør gamle finske knapper – eksempelvis til brug i folkedragter – for han er selv en gammel folkedanser.

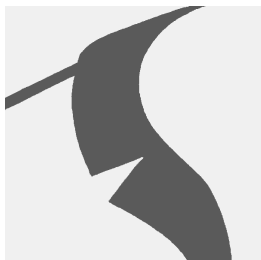
Han fremstiller knapperne helt fra bunden: Slår først runde blanketter ud af en messingplade. Banker buler og hugger mønstre. Lodder et øje fast bagpå. Sluttede af med at polere så det ligner det purreste guld... men det er det nu ikke, for han sælger dem for 5 mark stykket.

"Jamen", udbrød vi – "det er da vist en dansk knap du laver".

"Nå, synes du det", svarede han på sit meget letforståelige finsk-svenske – "men de er nu lavet efter en knap fra et sted ikke så langt herfra: Vörå. Den er gammel; men vi mener dog ikke at den er oprindelig finsk. Vi tror, at den kommer vester-ifra".

Så tør vi nok antyde: Knapmageren på Stundars bruger som model en gammel knap, der sandsynligvis er af dansk oprindelse.

VoFL

Beklædningsfagskolen i Odense:

KROP – FORM – FARVE – STIL

Med disse stikord er vi på vej mod det ny årtusinde!

Danmarks ældste håndarbejds-skole er i gang med den vanskelige omstillingsproces. Vanskelig, fordi det drejer sig om at bevare det bedste af det gamle og samtidig fremtidssikre sig. Håndarbejdsskolerne mangler nemlig elever – og vi ved endnu ikke, om det også kommer til at gælde håndarbejdsseminari-erne.

Fornylse

“Folks opfattelse af en håndarbejds-lærer skal støves af. Billedet af en korsstingsbroderende gammeljomfru skal skiftes ud med bil-

ledet af en ny dynamisk formidler, der dækker et bredt spekter af arbejds-markedets krav.”

Sådan udtalte de studerende sig på en konference i november 1996 for alle håndarbejdsseminarier i Danmark. Og uddannelsesinstitu-tionerne er parate til at følge op ... måske har de allerede gjort det?

Håndarbejds-læreruddannelsen blev i 1995 gjort 3-årig og fik udvi-dede muligheder for at inddrage flere forskellige håndværk i uddan-nelsen. En håndarbejds-lærer arbej-der også med keramik, formgiv-ning, grafik, træ og design.

Men vi holder også fast ved håndarbejdet.

I hvert fald i Odense!

Beklædningsfagskolen

Uddannelsestilbudet i Odense har ændret sig. Skolen har stadig to af-delinger: Odense Fagskole og Håndarbejdsseminariet ved Oden-se Fagskole. I daglig tale kalder vi os nu Beklædningsfagskolen. Det er mundret og siger noget om, hvad vi arbejder med: Beklædning. Det er her, vi tog vores udgangspunkt i 1910, da Nathalie Hansen startede skolen. Det er her vi ønsker at tage afsæt i det ny årtusinde. Det gør vi ved at bruge tidens teknologiske redskaber og se på hele spektret med nye øjne.

Linier og specialer

På håndarbejdsseminariet tilbydes nu 3 forskellige linier:

- Couture
- Idé & Design
- Tekstil

Linierne er rygraden i uddannelsen. De har de fleste undervisningslektioner og udgør 1. specialefag i uddannelsen. De suppleres på 2. del med specialefagene: Kunst og kultur, kostumer, skind og læder samt tekstiltryk. I uddannelsen er især 1. del præget af pædagogik og psykologi, der afsluttes med eksamen. Også kunst- og kulturhistorie udgør en betydelig del. Desuden er der samfundsfag og valgfag.

I studiet er indlagt 11 ugers praktik på henholdsvis den pædagogiske og erhvervsrettede side. Den fælles pædagogiske linie er fortsat folkeoplysning, fordi vi mener både formidlingsdelen og iværksætteriet kan indeholdes i denne fælles betegnelse. De enkelte studerende specialiserer sig i løbet af uddannelsen.

Når hvert hold afslutter, vil der således udsendes 12 forskellige slags håndarbejds lærere.

Håndarbejds lærere uddannes til undervisning og formidling i bred forstand inden for ungdoms- og voksenundervisning, til selvstændig virksomhed og beskæftigelse på det private arbejdsmarked.

De arbejder fx i efterskoler, kommunale ungdomsskoler, folkehøjskoler, husholdnings- og håndarbejdsskoler, daghøjskoler, produktionsskoler, aftenskoler, indvandrerkurser, aktivitetcentre og forskellige forsøgs- og udviklingsprojekter. De, der efter endt uddannelse vælger formidling, ansættes i virksomheder som konsulenter og designere, på moderedaktioner og museer, på teatre og anden kulturel virksomhed. Uddannelsen giver desuden kvalifikationer som selvstændig erhvervsdrivende.

*

På håndarbejdsskolen – Odense Fagskole – arbejder vi nu også i linier, men først efter basisperioder

på 3 uger. Specialelinierne varer fra 4 til 8 uger. De omfatter:

- Beklædning 1 (skrædder)
- Beklædning 2 (industriel)
- Idé & Design
- Tekstil og Tryk

På skolen stilles der ikke krav om faglige kvalifikationer inden kursusstart. Alle over 16 år kan deltage, og gennemsnitsalderen er omkring de 30.

Skolen er godkendt under samme lov som efterskoler og højskoler og er derfor kostskole. Vi har dog overvægt af dagelever. Sådan er traditionen jo som typisk byskole. Men kostskolelivet sætter sit præg på både indhold og form. Der er fælles måltider hver dag, højskolefag, fællessang, ekskursioner og studieophold i udlandet.

Der tilbydes i hvert kursusår 18, 22 eller 40 ugers kurser. Desuden kan der tilrettelægges mere individuelle forløb for personer med kortere tid til rådighed, fx i forbindelse med orlovsperioder.

Et fælles overordnet formål for vore to skoler er:

- at give eleverne faglige og teoretiske kundskaber til at beskæftige sig kvalificeret med beklædning
- at give faglige, æstetiske og analytiske redskaber
- at give selvtillid i de menneskelige og faglige områder.

På seminariet er formålet naturligvis derudover at give en konkret uddannelse med betegnelsen: Håndarbejds lærer.

Fremtiden

Beklædningsfagskolen holder til i Odense i 5 villaer på Langelinie og på 2. etage i Kongressen. Men fra

januar 1998 vil vi være at finde i det gamle Odense Glasværk, hvor der indrettes skole for os.

I fremtiden vil I derfor kunne finde os i et spændende miljø sammen med TV2, daginstitutioner, ungdoms- og ældreboliger, almen-nyttigt byggeri og andelsboliger. Området vil desuden være præget af en kvarterspark og andre uddannelsesinstitutioner.

Karen Maigaard, rektor

Karen Maigaard har været rektor i Odense siden august 1995, hvor hun kom fra en stilling som leder af Folkeoplysningssekretariatet i Københavns Kommune. Hun har tidligere været forsker og forsøgskonsulent ved Udviklingscenter for Folkeoplysning og Voksenundervisning, fagkonsulent i Undervisningsministeriet, aftenskolelærer og -leder, samt fri- og efterskolelærer. Hun er oprindeligt læreruddannet fra Den frie Lærerskole.

MATROSTØJ – en vandreudstilling på danske museer

Under titlen: “Matrostøj – til lands og til vands” kunne man denne sommer opleve en informativ og fint opbygget udstilling på Møns Museum. Der blev sat fokus på matrostøj til både søulke, landkrabber og badenymfer, og dermed blev emnet belyst i hele bredden.

Om arbejdsgrundlaget for udstillingen, citeres der her fra kataloget, forfattet af Anette Tonn-Petersen: “Matrostøj, barnemode og idealforestillinger, en etnologisk dragtundersøgelse” er titlen på et projekt der i 1995 blev igangsat af en række søfarts- og dragtmuseer i Danmark. Projektet bestod i en indsamling af data om museernes genstande indenfor områderne: matrostøj til børn, badedragter og gymnastikdragter til kvinder og arbejdstøj til søens folk, og 60 museer bidrog med materiale. Der er desuden foretaget en indsamling på arkiver og biblioteker af relevant

(og det er meget!) materiale til belysning af emnet. Projektet blev støttet af Statens Museumsnævn.”

På Møns Museum blev udstillingen desuden suppleret med et lokalt afsnit om matrostøj. Eva Toftebjerg Nielsen var ansvarlig for den lokale udstilling, hvor man bl.a. kunne møde et væld af såvel gamle som nyere fotografier.

“Matrostøj – til lands og til vands” bliver vist på danske museer frem til oktober 1999. Den har efter Møn været på Skive Museum og fra 25. oktober til 4. jan. er den på Møntergården i Odense.

I 1998 vil udstillingen turnere på følgende museer i den nævnte rækkefølge: Horsens Museum, Ods herreds Museum, Museet på Koldinghus, Limfjordsmuseet, Museet Falsters Minder samt Fiskeri og Søfartsmuseet.

Susanne Nielsen

Et foto fra Møn der ikke kunne opleves på Møns Museum. Den største dreng (nr. 2 fra venstre) er min morfar, Jørgen Jensen, f. 1904. De seks søskende er fotograferet i Hårbølle på Vestmøn.

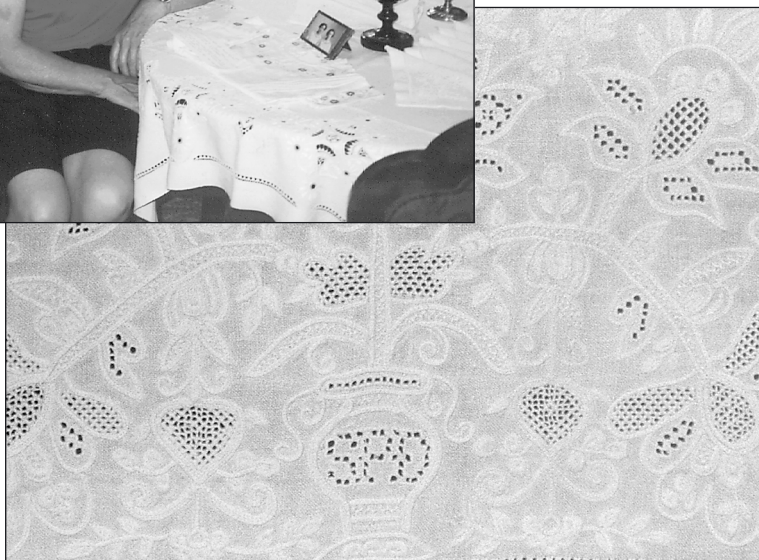
Skovtur til Søster Svenstrup og Osager

Søndag den 17. august 1997: Endnu en meget varm sommerdag lige fra morgenstunden, og det var skovtursdag i TENEN. Jeg "fortrød" at have meldt mig, jeg kendte jo ingen, og de gamle broderier var jo "kun" min hobby og ikke mit erhverv – men jeg fandt trøst i, at det var to steder, så kunne jeg bare smutte, hvis det ikke blev godt! Det var altså ikke med den store optimisme, jeg tog af sted – men det blev hurtigt gjort til skamme.

Allerede da jeg parkerede bilen, hilste andre deltagere smilende og venligt på mig. Ved indgangen stod både senior og junior og bød velkommen til gården Baalhougaard. – Og hvilken gård, jamen det var fantastisk, mindre kan ikke gøre det! Alle de dejlige tekstiler vi gik rundt og så på og beundrede, havde for mig den ekstra sjove dimension at en navneklud bar mine initialer AM og et stolpestykke var broderet med mine ungpigeinitialer KND.

Elsebeth Berg Olsen.

*Kristentøj –
slutningen af
1700-årene.*

Jeg følte historiens vingesus, og det var en dejlig fornemmelse.

Da alle var ankommet blev vi sådan mere formelt budt velkommen. Senior – Henry Berg Olsen – berettede om gårdens historie, junior om byens historie og værtinden Elsebeth fortalte om de mange tekstiler, og det blev tingene bare endnu mere nærværende af.

Til slut havde vi mulighed for at nyde den store og dejlige have, hvor vi kunne spise den medbragte mad og fik serveret “Go’e Råd”.

Hvis jeg havde været nervøs for at være alene, så må jeg sige, at det blev gjort grundigt til skamme, for snakken ved frokosten gik livligt imellem nye og gamle bekendte, så det blev en utrolig inspirerende frokost.

Det blev tid til at drage videre til Osager, og det var jo nu, jeg skulle smutte, men nej, jeg skulle ikke gå glip af noget.

I Osager besøgte vi familien Frandsen. Vores værtinde Jette havde arrangeret de gamle tekstiler i to rum ude i en staldlænge. – Og hvilke ting her også var. Til min glæde var der også beklædningsgenstande, og det endda af udsøgt kvalitet. Jeg fik lov til at tage tingene ud af udstillingen og fotografere dem.

En anden særlig oplevelse på Skovledholm var, at vi fik hilst på Jette Frandsens svigermor Ester

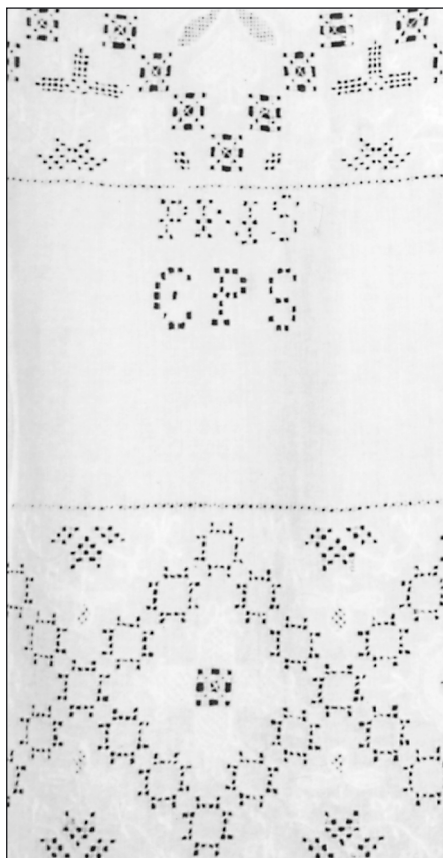

Ester Frandsen.

Frandsen, tidligere landsformand i De Samvirkende Danske Husholdningsforeninger, aktiv i Danmarks Folkelige Broderier i forbindelse med udstillinger og endvidere blandt de første medlemmer af TENEN. Denne dag blev hun æresmedlem og jeg vil sige, at vi skylder mennesker, der tager sådanne initiativer en stor tak.

Efter at vi havde nydt synet af familiens tekstiler, blev vi budt ind i stuen til kaffe, og må jeg udtrykke min beundring for kvinden, der

kan passe på de gamle ting og alligevel følge med i tiden.

Selskabet sad endnu en gang omkring bordene i et gæstfrit hjem.

Go'e Råd.

*Jette
Frandsen.*

Snakken gik livligt om håndarbejde af enhver slags.

Efterhånden var dagen ved at være omme, og mæt af indtryk kørte jeg til Ringsted – glad over at være taget af sted og inspireret til at gå i gang med en ny sæson i aften-skolen.

Jeg vil lige slutte med en stortak til alle, der har været med til at arrangere og afholde en så dejlig dag, og tak til alle de andre deltagere.

Alis Mogensen

Foto:

*Annette Hjeronymus, Tove Larsen,
Alis Mogensen og Vibeke Lilbæk*

Gode Råd?

TENEN – Dansk Tekstilhistorisk Forening

Formand: Susanne Nielsen, Sasserød 16, 5462 Morud, 64 83 11 26
Næstformand: Astrid Dueholm, Åstrupvej 83, 6100 Haderslev, 74 52 19 54
Sekretær: Beth Døssing, Krengerupvej 108, 5620 Glamsbjerg, 64 72 30 71
Kasserer: Anni Mejdahl, Nibsbjergvej 10, 7500 Holstebro, 97 42 37 86
Annet Laursen Skjelsager, Dorthesvej 2, 3520 Farum, 42 95 05 55
Redaktion: Hanne Frøsig Dalgaard, Bredebovej 33, 6.tv, 2800 Lyngby, 45 88 32 67
Lone de Hemmer Egeberg, Gærdet 12, 3460 Birkerød, 42 81 15 97
Vibeke og Frits Lilbæk, Kollerødvej 39, 3450 Allerød, 48 17 16 47
Suppleanter: Jytte Harboesgaard, Frederiksberg Allé 78, 1820 Frederiksberg C, 31 21 14 81
Vibeke Lilbæk, Kollerødvej 39, 3450 Allerød, 48 17 16 47
Revisor: Lucie Borgsmidt-Hansen, Broholms Allé 28, 2920 Charlottenlund, 39 64 31 85

Bliv medlem af TENEN – Dansk Tekstilhistorisk Forening. Kontingent for 1997/98 er 135 kr.

Henvendelse: TENEN – Dansk Tekstilhistorisk Forening
Anni Mejdahl, Nibsbjergvej 10, 7500 Holstebro
Telefon 97 42 37 86, giro 143-0130

Medlemsbladet TENEN forventes at udkomme:
Medio april med deadline 1. marts
Medio juli med deadline 1. juni
Medio oktober med deadline 1. september
Medio januar med deadline 1. december.

Artikler og indlæg (gerne på diskette) sendes til Hanne Frøsig Dalgaard, ePost kan sendes til *hfd96@internet.dk*. Elektronisk post kan også sendes til Lone de Hemmer Egeberg, *lone.egeberg@get2net.dk* samt til Vibeke og Frits Lilbæk, *vofl@get2net.dk*.
Redaktionen forbeholder sig ret til at prioritere de modtagne bidrag.

Ældre numre af TENEN kan købes ved henvendelse til kassereren, så længe oplag haves.
Prisen er 25 kr.

Annoncepriser: 1/1 side: 525 kr. 1/2 side: 300 kr. 1/4 side: 185 kr. 1/8 side: 135 kr.

Flytning bedes meddelt til Post Danmark.
Husk at skrive, at du abonnerer på TENEN, blad nr. 03200 og dit medlemsnummer.

Sats og billedbehandling: Frits Lilbæk.
Digitaltryk: VesterKopi.

ISSN: 0906-9526